

pohledávky současně vedené rozepři předpis §u 190 c. ř. s. o přerušení, je sice jistou ochranou, která však vzhledem ku předpisu §u 192 odstavec druhý c. ř. s. může selhati úplně a nenapravitelně. Nemůže býti konečně přehlíženo, že započtením uplatňovaná pohledávka představuje vzhledem ku zvláštním předpisům §§ 1438—1443 obč. zák. v rozepři, ve které byla uplatněna vůči žalobnímu nároku a také svou shora uvedenou povahou podle procesního práva pohledávku i hmotněprávně v těchto procesně právních vztazích odlišnou a do jisté míry jinak uzpůsobenou, než když táž pohledávka vystupuje jako žalobní nárok v samostatné rozepři.

Čís. 5206.

Exekuční soud není oprávněn, opatřiti si po rozvrhovém roku před vydáním rozvrhového usnesení potřebná vysvětlení, by mohl rozhodnouti o oprávněnosti a pořadí přihlášeného nároku. Doklady, jichž třeba při přihlášce dávky z majetku.

(Rozh. ze dne 13. srpna 1925, R I 660/25.)

Soud první stolice přikázal v rozvrhovém řízení o výtěžku za exekučně prodané nemovitosti eráru dávku z majetku v přednostním pořadí. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil. Nejvyšší soud nepřikázal dávky z majetku.

D u v o d y:

Názor rekursního soudu, že exekuční soud byl podle §u 55 ex. ř. oprávněn, opatřiti si po rozvrhovém roku před vydáním rozvrhového usnesení potřebná vysvětlení, by mohl rozhodnouti o oprávněnosti a pořadí nároku berního úřadu na přikázání dávky z majetku, je mylným, jsa v zřejmém rozporu s předpisy §§ 210, 211, 213 a 214 ex. ř. Podle §u 210 musí zúčastněné strany, mezi něž počítati jest i veřejné orgány, kdyžtě zákon pro ně odchylky nestanoví, své nároky, má-li k nim býti při rozvrhu nejvyššího podání přihlíženo a nejsou-li již jinak zřejmy a prokázány, přihlásiti a doložiti nejpozději při rozvrhovém roku. Podle §u 211 je po skončeném rozvrhovém roku doplnění přihlášky nepřipustno. Podle §u 213 je při rozvrhovém roku podati případný odpor proti výši a pořadí jednotlivých pohledávek a jest při něm slyšením přítomných osob věc vyjasniti a podle §u 214 je v rozvrhu učiniti usnesení podle výsledků tohoto jednání. Z toho ze všeho plyne, že soud nejen není povinen, nýbrž ani není oprávněn, by po rozvrhovém roku přihlášky obmeškalých účastníků buď sám po úředním šetření opravoval aneb je stranou opravit dal. Neměl proto soud první stolice k dodatečným přihláškám berního úřadu ze dne 20. května 1925 přihlížeti. Přihláška berního úřadu ze dne 23. ledna 1925 pro přikázání dávky z majetku nepostačovala. Zákon ze dne 8. dubna 1920, čís. 309 sb. z. a n. přiznává podle §u 62 dávce z majetku přednostní zákonné zástavní právo jen do částky, připadající na prodanou nemovitost, a jen do 30% její

hodnoty k 1. březnu 1919. Bylo proto na berním úřadě, by nejpozději při rozvrhovém roku předložil doklady, že tu jsou uvedené předpoklady, by přihlášená dávka z majetku byla přikázána. Toho neučinil, nebylo proto lze k nejasné a nedoložené přihlášce přihlížeti a dávku z majetku přikázati. Přikázal tudíž rekursní soud částku 9782 Kč, připadající na tuto opozděně přihlášenou dávku, neprávem. Slušelo se i ji z celkové částky bernímu úřadu soudem prvé stolice přikázané vyloučiti a rozvrh částky takto uvolněné a připadající věřitelům na prázdno vyšedším uložen podle §§ 233 a 234 ex. ř. soudu první stolice.

Čís. 5207.

Při řešení otázky nezabavitelnosti dle řu 251 čís. 6 ex. ř. nepřichází v úvahu vlastnictví povinného; rozhoduje, zdali dlužník věci ve své živnosti skutečně v době výkonu exekuce (prozatimního opatření) používal.

(Rozh. ze dne 13. srpna 1925, R I 668/25.)

Richard P. navrhl, by byly z prozatimního opatření vyloučeny věci, jichž potřebuje k provozu své živnosti. Soud první stolice návrhu vyhověl, rekursní soud návrh zamítl.

Nejvyšší soud zrušil usnesení obou nižších soudů a vrátil věc prvnímu soudu, by ji znovu projednal.

Důvody:

Rekursnímu soudu nelze přisvědčiti, pokud míní, že rozhodnutí, zda jde skutečně o předměty ze zásahu prozatimním opatřením vyloučené podle §§ 251 čís. 6 a 380 ex. ř., brání dosud nevyřešená otázka, ve sporu podle řu 37 ex. ř. uplatněná, komu ony předměty náležejí vlastnický. Při řešení nezabavitelnosti nepřichází vlastnictví povinného v úvahu. Jest tedy nerozhodno, zdali řečené předměty náležejí manželce povinného Antonii P-ové, nýbrž rozhoduje, zdali povinný předmětů těch ve své drobné živnosti ku jejímu osobnímu výkonu skutečně používal. Dovolací soud však nemůže vyhověti návrhu na změnu rekursního usnesení. Pro posouzení zabavitelnosti podle řu 251 čís. 6 a 380 ex. ř. je rozhodující doba, kdy bylo vykonáno prozatimní opatření. V této příčině je závažno, že bylo tvrzeno, ale nebylo vyšetřeno, že v řečené době odpůrce své drobné živnosti již nevykonával, že se dalšího provozu vzdal, že ani dílny neměl, a že všechny předměty, o které jde, byly již uloženy v bednách. Bude tedy potřebí, by tato okolnost byla vyšetřena. V druhé řadě bude přicházeti v úvahu, že bylo popíráno, že odpůrce je drobným živnostníkem, chráněným předpisem řu 251 čís. 6 ex. ř. Po této stránce sluší uznati, že pro závěr, že šlo o drobného živnostníka, není ve zjištěních nižších soudů opory. Jmenovitě není této opory ve znaleckém posudku, který zdurazuje, že při dílně pro opravy aut dlužno předpokládati vždy jednu osobu vedoucí, a že jenom z této příčiny dlužno za to míti, že jde o osobní provozování takového podniku, ovšem předpokládajícího součinnost více pomocných sil. To však může se